

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2019. február 12. *

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – 12. cikk – A személy fogva tartása – 17. cikk – Az európai elfogatóparancsot végrehajtó határozat meghozatalára irányadó határidők – A fogva tartásnak az elfogást követő 90 nap után hivatalból való felfüggesztését előíró nemzeti jogszabály – Összhangban álló értelmezés – A határidők nyugvása – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 6. cikk – A szabadsághoz és biztonsághoz való jog – A nemzeti jogszabály eltérő értelmezései – Egyértelműség és előreláthatóság”

A C-492/18. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2018. július 27-én érkezett, 2018. július 27-i határozatával terjesztett elő a

TC

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese, az első tanács elnökeként eljárva, A. Arabadjiev (előadó), E. Regan, C. G. Fernlund és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság 2018. július 27-i, a Bírósághoz 2018. július 27-én érkezett kérelmére, miszerint az előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének megfelelően sürgősségi eljárásban bírálják el,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. október 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- TC képviselőiben T. J. Kodrzycki és Th. O. M. Dieben advocaten,
- az Openbaar Ministerie képviselőiben R. Vorrink, J. Asbroek és K. van der Schaft Officier van Justitie,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a holland kormány képviselőjében M.K. Bulterman, M. A. M. de Ree és J.M. Hoogveld, meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviselőjében M. Smolek, J. Vlácil és A. Kasalická, meghatalmazotti minőségben,
- Írország képviselőjében A. Joyce és G. Mullan, meghatalmazotti minőségben,
- az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Faraci avvocato dello Stato,
- az Európai Bizottság képviselőjében R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2018. november 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 6. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az Egyesült Királyság illetékes hatóságai által TC-vel szemben 2017. június 12-én kibocsátott európai elfogatóparancs (a továbbiakban: szóban forgó európai elfogatóparancs) Hollandiában történő végrehajtása keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A Charta

- 3 A Chartának „A szabadsághoz és biztonsághoz való jog” című 6. cikke szerint:
„Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.”

A 2002/584/IB kerethatározat

- 4 Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.) (12) preambulumbekzdése kimondja:
„E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és összhangban van az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében elismert és [a Chartában] kifejezésre juttatott alapelvekkel. [...]”
- 5 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a (3) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:
„E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

- 6 Az említett kerethatározatnak „A személy fogva tartása” című 12. cikke értelmében:

„Ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. A végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.”

- 7 Ugyanezen kerethatározat „Határozat az átadásról” című 15. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.”

- 8 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtására irányadó határidők és szabályok” című 17. cikke kimondja:

„(1) Az európai elfogatóparancsot soron kívül intézik és hajtják végre.

[...]

(3) Egyéb esetekben az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a keresett személy elfogását követő 60 napon belül kell meghozni.

(4) Ha egyedi esetekben az európai elfogatóparancs a (2) vagy a (3) bekezdésben előírt határidőn belül nem hajtható végre, a végrehajtó igazságügyi hatóság a késedelem okainak közlése mellett haladéktalanul tájékoztatja erről a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ilyen esetekben a határidő további 30 nappal meghosszabbítható.

(5) Mindaddig, amíg a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtásáról nem hozta meg végleges határozatát, gondoskodik arról, hogy a személy tényleges átadásához szükséges lényeges [helyesen: érdemi] feltételek továbbra is biztosítva legyenek.

[...]

(7) Ha kivételes körülmények folytán egy tagállam nem tudja betartani az e cikkben előírt határidőket, a késedelem okainak közlése mellett tájékoztatja erről az [Európai Unió Igazságügyi Együttműködési Egységét (Eurojust)]. Az a tagállam továbbá, amely egy másik tagállam részéről az európai elfogatóparancsok végrehajtásában ismételt késedelmet tapasztal, e kerethatározat végrehajtásának tagállami szintű értékelése céljából tájékoztatja erről a Tanácsot.”

A holland jog

- 9 A 2002/584 kerethatározatot átültető Overleveringswet (a személyek átadásáról szóló törvény, Stb. 2004, 195. szám; a továbbiakban: OLW) 22. cikke szerint:

„(1) A rechtbank (bíróság) az átadásról szóló határozatot legkésőbb az átadni kért személynek a 21. cikk szerinti elfogásától számított 60 napon belül hozza meg.

[...]

(3) Kivételes esetekben és a kibocsátó igazságügyi hatóságnak az okokról való tájékoztatása mellett a rechtbank (bíróság) a 60 napos határidőt legfeljebb 30 nappal meghosszabbíthatja.

(4) Amennyiben a rechtbank (bíró) a (3) bekezdésben meghatározott határidőn belül nem hozott határozatot, a határidőt – az átadni kért személy fogva tartásának feltételekhez kötött ideiglenes felfüggesztése és a kibocsátó igazságügyi hatóság tájékoztatása mellett – határozatlan időtartamra újból meghosszabbíthatja.”

10 Az OLW 64. cikke értelmében:

„(1) Amennyiben a fogva tartásról szóló határozatot e törvény alapján kell vagy lehet meghozni, elrendelhető a fogva tartás feltételekhez kötött elhalasztása vagy felfüggesztése a rechtbank (bíró) átadást engedélyező határozatának kihirdetéséig. Az előírt feltételek célja kizárólag a szökés megakadályozása.

(2) A büntetőeljárásról szóló törvénykönyv 80. cikke – a (2) bekezdés kivételével – és 81–88. cikke megfelelően alkalmazandó az (1) bekezdés alapján a rechtbank (bíró) vagy a vizsgálóbíró által hozott végzésekre.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 11 TC-t, akivel szemben a szóban forgó európai elfogatóparancsot kibocsátották, Spanyolországban lakóhellyel rendelkező brit állampolgár, akit egy bűnszervezet irányítójaként kemény kábítószer, nevezetesen 300 kg kokain behozatalával, terjesztésével és értékesítésével gyanúsítanak. E bűncselekmény miatt az Egyesült Királyság joga szerint az életfogytig tartó szabadságvesztés a maximálisan kiszabható büntetés.
- 12 TC-t Hollandiában 2018. április 4-én fogták el. A határozathozatalra az OLW 22. cikkének (1) bekezdésében és a 2002/584 kerethatározat 17. cikkének (3) bekezdésében előírt 60 napos határidő ezen időpontban kezdődött el.
- 13 A kérdést előterjesztő bíróság, a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a szóban forgó európai elfogatóparancsot a 2018. május 31-i tárgyaláson vizsgálta meg. E tárgyalás végén elrendelte TC további fogva tartását, és a szóban forgó európai elfogatóparancsot végrehajtó határozat meghozatalára vonatkozó határidőt 30 nappal meghosszabbította. 2018. június 14-i közbenső határozatával e bíróság a tárgyalást újból megnyitotta, az eljárást felfüggesztette mindaddig, amíg a Bíróság a 2018. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nem bírálja el, amely ügyben a Bíróság időközben meghozta a 2018. szeptember 19-i RO ítéletet (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), és kimondta, hogy a határozathozatali határidőt 2018. június 14-től kezdődően ez utóbbi ítélet kihirdetéséig felfüggeszti.
- 14 TC kérelmezte, hogy a fogva tartását 2018. július 4-től, azaz az elfogásától számított 90 nap elteltének időpontjától függeszték fel.
- 15 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy az OLW 22. cikkének (4) bekezdése értelmében főszabály szerint fel kell függesztenie az átadni kért személy átadás céljából történő fogva tartását, amint az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozat meghozatalára előírt 90 napos határidő lejárt. E rendelkezés meghozatalakor a jogalkotó ugyanis azon feltevésre támaszkodott, hogy a 2002/584 kerethatározat előír ilyen felfüggesztést.
- 16 A 2015. július 16-i Lanigan ítéletből (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474) azonban kitűnik, hogy ezen előfeltevés téves, és nem veszi kellőképpen figyelembe az európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelemről határozó bíróságot az elsődleges uniós jog rendelkezései értelmében terhelő kötelezettségeket, többek között különösen azon kötelezettséget, hogy az ilyen típusú ügyekben végső fokon eljáró bírósággént előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel forduljon a Bírósághoz, amennyiben az e kérelemre adandó válasz szükséges a határozathozatalához, és hogy az átadást illetően függeszse fel

a határozathozatalt, ha a 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet (C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) értelmében fennáll annak a tényleges veszélye, hogy az átadni kért személy a kibocsátó tagállamban embertelen vagy megalázó bánásmódban részesülne.

- 17 Ennélfogva a kérdést előterjesztő bíróság előadja, hogy olyan ítélkezési gyakorlatot alakított ki, amely lehetővé teszi az OLW 22. cikke (4) bekezdésének olyan értelmezését, amely összhangban áll mind a 2002/584 kerethatározattal, mind az OLW-vel abban az értelemben, hogy az előző pontban említett esetekben az átadásról való határozathozatal felfüggesztésre kerül. Ezen értelmezés nem tekintene el az OLW 22. cikke (4) bekezdésének alkalmazásától, mivel az átadásról való határozathozatalra előírt határidő nyugszik.
- 18 Az említett értelmezés nem érinti annak lehetőségét, hogy elrendeljék az átadás céljából való fogva tartás felfüggesztését, amelyet a kérdést előterjesztő bíróság általában elrendel, különösen akkor, ha bizonyos feltételek előírása lehetővé teszi a szökés veszélyének elfogadható szintre szorítását. A jelen ügyben azonban fennáll a szökés igen komoly veszélye, amelyet nem lehet elfogadható szintre csökkenteni.
- 19 A Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság, Hollandia) azonban már kimondta, hogy az OLW 22. cikke (4) bekezdésének a jelen ítélet 17. pontjában említett értelmezése téves, továbbá úgy vélte, hogy e nemzeti jogi rendelkezés szigorú alkalmazása sértheti az uniós jog tényleges érvényesülését. A Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) így *in abstracto* mérlegelte egyrészt az uniós jogrend érdekét, amely az előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság elé való terjesztésére és a Bíróság válaszára vonatkozó kötelezettséggel, illetve az arra vonatkozó kötelezettséggel függ össze, hogy az átadásról való határozathozatalt el kell halasztani, ha fennáll annak valós veszélye, hogy a keresett személy a kibocsátó tagállamban embertelen vagy megalázó fogvatartási körülmények közé kerül, másrészt a belső jog és a jogbiztonság tiszteletben tartásának biztosításához fűződő érdeket. E mérlegelés eredménye azzal jár, hogy úgy kell tekinteni, hogy az átadásról való határozathozatal határideje nyugszik attól kezdődően, hogy a rechtbank (bíróság) úgy dönt, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordul a Bírósághoz, vagy attól kezdődően, hogy az átadásról való határozathozatalt felfüggeszti, feltéve hogy az átadás céljából történő további fogva tartás nem ellentétes a Charta 6. cikkével.
- 20 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság ezt követően fenntartotta az OLW 22. cikke (4) bekezdésének saját maga által kialakított, véleménye szerint a 2002/584 kerethatározattal összhangban álló értelmezését, amely szerinte a mai napig nem vezetett a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) által végzett elvont mérlegeléstől eltérő eredményre.
- 21 A jelen ügyben TC többek között arra hivatkozik, hogy az OLW 22. cikke (4) bekezdésének ezen értelmezése ellentétes a jogbiztonság elvével, így az átadás céljából történő további fogva tartása sérti az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 5. cikkét és a Charta 6. cikkét. Ezen álláspontjának alátámasztására TC előadja, hogy egy korábbi hasonló ügyben a keresett személy a Holland Királysággal szemben az EJEE 5. cikkének megsértése miatt panasszal fordult az Emberi Jogok Európai Bíróságához (Cernea kontra Hollandia ügy, 62318/16. sz. kérelem), és ebben az ügyben e tagállam egyoldalú nyilatkozatot nyújtott be, amely szerint az EJEE 5. cikkét megsértették. Az Emberi Jogok Európai Bírósága ezen ügyben azonban még nem határozott.
- 22 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság szerint a 2017. június 29-i Popławski ítélet (C-579/15, EU:C:2017:503) 32. pontjából kitűnik, hogy egy nemzeti jogszabály valamely kerethatározattal összhangban álló értelmezésére vonatkozó kötelezettség egyik korlátja ugyanis a jogbiztonság elve. Ezenkívül az átadás céljából történő fogva tartásnak összhangban kell állnia a Charta 6. cikkével is.

- 23 A kérdést előterjesztő bíróságban így felmerül a kérdés, hogy az átadás céljából történő további fogva tartás – a TC-éhez hasonló ügyben – ellentétes-e a Charta 6. cikkével, különösen az abban biztosított jogbiztonság elvével.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben kifejti, hogy a határozathozatali határidő nyugvására vonatkozó ítélkezési gyakorlata a hivatkozott két helyzetre korlátozódik, az egyértelmű és koherens, valamint azt közzé is tették. Ugyanez vonatkozik a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) ítélkezési gyakorlatára is. A kérdést előterjesztő bíróság ennél fogva úgy véli, hogy TC előre látható – szükség esetén a jogi képviselőjével folytatott konzultációt követően –, hogy az átadás céljából történő fogva tartása az elfogásától számított 90 napon túli időtartamra is meghosszabbítható.
- 25 Amennyiben a Bíróság megállapítaná, hogy az átadás céljából való fogva tartás a TC-éhez hasonló esetben ellentétes a Charta 6. cikkével, a kérdést előterjesztő bíróság azt is kérdezi, hogy mellőznie kell-e az OLW 22. cikke (4) bekezdésének alkalmazását, amennyiben e rendelkezés alkalmazása az uniós joggal ellentétes eredményre vezet, és e rendelkezést tehát nem lehet az uniós joggal összhangban értelmezni, és hogy e lépés maga nem lenne-e ellentétes a jogbiztonság elvével.
- 26 E körülmények között a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Az olyan átadni kért személynek, akinek esetében a szökés veszélye fennáll, az átadás céljából történő fogva tartásának az elfogásától számított 90 napon túli fenntartása ellentétes-e a [Charta] 6. cikkével, amennyiben:

- a végrehajtó tagállam a [2002/584 kerethatározat] 17. cikkét úgy ültette át, hogy annak értelmében az átadni kért személynek az átadás céljából történő fogva tartását minden esetben fel kell függeszteni, amint az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozat meghozatalára rendelkezésre álló 90 napos határidő lejárt, és ha
- ugyanezen tagállam igazságügyi hatóságai a nemzeti jogot úgy értelmezik, hogy a határozathozatalra nyitva álló határidő nyugszik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy dönt, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé, vagy hogy megvárja a valamely más végrehajtó igazságügyi hatóság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adandó választ, vagy pedig úgy, hogy a kibocsátó tagállamban történő embertelen vagy megalázó fogvatartási körülmények tényleges veszélyére figyelemmel elhalasztja az átadásról való határozathozatalt?”

A sürgősségi eljárásról

- 27 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.
- 28 Kérelmének alátámasztása érdekében e bíróság arra hivatkozott, hogy TC Hollandiában kizárólag a szóban forgó európai elfogatóparancs alapján van fogva tartásban, amelyet Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága bocsátott ki annak érdekében, hogy e személlyel szemben büntetőeljárást folytassanak le. A kérdést előterjesztő bíróság előadja, hogy a TC fogva tartásának felfüggesztése iránti kérelmet mindaddig nem tudja elbírálni, amíg a Bíróság nem határoz az előzetes döntéshozatal iránti kérelméről. Ennél fogva úgy véli, hogy azon határidő, amelyen belül a Bíróság e kérelmet megválaszolja, közvetlen és döntő hatással van TC fogva tartásának időtartamára.

- 29 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2002/584 kerethatározat értelmezésére vonatkozik, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségről szóló V. címében említett területek közé tartozik. Következésképpen ezen előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.
- 30 Másodszor, a sürgősség kritériumát illetően a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az érintett személyt megfosztották a szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ. Egyébként az érintett személy helyzetét azon időpontra tekintettel kell értékelni, amelyben az előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelmet vizsgálják (2018. szeptember 19-i RO ítélet, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Márpedig a jelen ügyben ebben az időpontban nem volt vitatott egyrészt az, hogy TC fogva tartásban van, másrészt pedig az, hogy az említett személy további fogva tartása attól függ, hogy miként bírálják el a fogva tartás felfüggesztése iránti kérelmét, amely kérelemmel kapcsolatban a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti mindaddig, amíg a Bíróság – többek között – ezen ügyben nem hoz határozatot.
- 32 E körülmények között a Bíróság első tanácsa az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően 2018. augusztus 9-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatalra utalást sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.
- 33 Harmadszor, 2018. október 9-én a kérdést előterjesztő bíróság arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy 2018. október 8-i hatállyal elrendelte TC fogva tartásának bizonyos feltételek melletti felfüggesztését mindaddig, amíg az Egyesült Királyságnak való átadására vonatkozó határozatot meg nem hozzák. E bíróság számításai szerint ugyanis a 90 napos határozathozatali határidő – azon időszakra figyelemmel, amikor e határidő nyugodott – 2018. október 8-án lejárt.
- 34 Ezenkívül, mivel az Openbaar Ministerie (ügyészség, Hollandia) fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bíróság 2018. október 8-i határozatával szemben, a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) 2018. november 12-én arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy e fellebbezési eljárást a jelen ítélet meghozatalára várva felfüggesztette.
- 35 E körülmények között a Bíróság első tanácsa megállapította, hogy a sürgősség ebben az ügyben 2018. október 8-án megszűnt, következésképpen ezen ügy elbírálását már nem indokolt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban folytatni.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 36 Előzetesen rá kell mutatni arra, hogy a feltett kérdés azon előfeltevéseken alapul, hogy először is az átadási eljárás, amelyről az alapeljárásban szó van, több mint 90 napig is tarthat, különösen a feltett kérdés tárgyát képező esetek egyikében, másodszor, hogy a keresett személy fogva tartásának felfüggesztésére vonatkozó kötelezettség – mindenesetre mihelyst az e személy elfogásától számított 90 napos határidő letelt, amint e kötelezettséget az OLW 22. cikkének (4) bekezdése előírja – a 2002/584 kerethatározattal összeegyeztethetetlen, harmadszor, hogy mind e nemzeti rendelkezésnek a kérdést előterjesztő bíróság általi értelmezése, mind pedig a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) ítélkezési gyakorlata összhangba kívánja hozni a nemzeti jogi háttérrel e kerethatározattal, negyedszer pedig, hogy az említett értelmezések különböző jogi alapjuk ellenére ez idáig nem vezettek eltérő határozatokhoz. Ezenkívül, amint a jelen ítélet 25. pontja rámutatott, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy adott esetben mellőznie kell-e az említett nemzeti rendelkezés alkalmazását.

- 37 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntéséhez érdemi választ adjon. A Bíróságnak ebből a szempontból adott esetben át kell fogalmaznia a feltett kérdéseket. Az a körülmény, hogy valamely nemzeti bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést formálisan bizonyos uniós jogi rendelkezésekre hivatkozva fogalmazta meg, nem akadályozza annak, hogy a Bíróság megadja e bíróság számára az uniós jog értelmezésének minden olyan elemét, amely hasznos lehet az utóbbi előtt lévő ügy megítéléséhez, akár hivatkozott ezekre a kérdéseinek megfogalmazásában, akár nem. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározni az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (2017. június 27-i Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania ítélet, C-74/16, EU:C:2017:496, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 A jelen ügyben, mivel a kérdést előterjesztő bíróság 2018. október 8-án úgy határozott, hogy TC fogva tartását felfüggeszti, és a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) e határozatot nem változtatta meg, nem kell megvizsgálni az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolásában felvetett, az OLW 22. cikke (4) bekezdése alkalmazásának esetleges mellőzésére vonatkozó kérdést. Annak érdekében viszont, hogy a Bíróság megadja a kérdést előterjesztő bíróság számára az uniós jog értelmezésének minden olyan elemét, amely hasznos lehet az utóbbi előtt folyamatban lévő jogvita elbírálásához, a feltett kérdést újra kell fogalmazni, és arra a jelen ítélet 36. pontjában kifejtett előfeltevésekre figyelemmel kell válaszolni.
- 39 Ebből következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében egyrészt azt kérdezi, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyről az alapügyben szó van, amely általános és feltétlen kötelezettséget ír elő arra vonatkozóan, hogy a valamely európai elfogatóparancs értelmében keresett és elfogott személyt az elfogásától számított 90 napos határidő leteltével szabadon kell bocsátani, akkor, ha fennáll e személy szökésének igen komoly veszélye, amelyet megfelelő intézkedések meghozatalával nem lehet elfogadható szintre csökkenteni, másrészt pedig azt kérdezi, hogy a Charta 6. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely lehetővé teszi, hogy a keresett személyt e 90 napos határidő leteltét követően is fogva tartsák e nemzeti rendelkezés azon értelmezése alapján, miszerint az említett határidő nyugszik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy dönt, hogy vagy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé, vagy megvárja a valamely más végrehajtó igazságügyi hatóság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adott választ, vagy pedig elhalasztja az átadásról való határozathozatalt azzal az indokkal, hogy a kibocsátó tagállamban fennállhat az embertelen vagy megalázó fogvatartási körülmények tényleges veszélye.
- 40 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározatnak az a célja – amint az különösen az (5) és (7) preambulumbekkezdésével együttesen értelmezett 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből kitűnik –, hogy a kiadatásról szóló, Párizsban, 1957. december 13-án aláírt európai egyezményen alapuló, többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén alapuló átadásának rendszerével váltsa fel (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 A 2002/584 kerethatározat célja ily módon az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú

bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 42 Ezen, az igazságügyi együttműködés meggyorsítására irányuló célkitűzésen alapulnak többek között az európai elfogatóparancsra vonatkozó határozatok meghozatalára irányadó határidők is. E tekintetben, amint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, a 2002/584 kerethatározat 15. és 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok megkövetelik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot főszabály szerint e határidőkön belül hozzák meg, amely határidők jelentősége egyébiránt e kerethatározat több rendelkezésében is kifejezésre jut (lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 29. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Azonban az, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról határozni köteles végrehajtó igazságügyi hatóságnak a 2002/584 kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének megfelelően meg kell vizsgálnia azon valós veszély fennállását, hogy e személy a kibocsátó igazságügyi hatóságnak történő átadása esetén a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódban részesül, vagy sérül a független bírósághoz való alapvető joga és ezáltal a Charta 47. cikkének második bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának lényeges tartalma (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 83. és 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59. és 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), ahhoz vezethet, hogy az átadási eljárás időtartama meghaladja a 90 napos határidőt, amint arra a kérdést előterjesztő bíróság helyesen rámutat. E veszély fennáll azon további határidőt illetően is, amely időre a végrehajtó igazságügyi hatóság felfüggeszti a határozathozatalt mindaddig, amíg az általa az EUMSZ 267. cikk alapján előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság nem bírálja el.
- 44 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy az említett kerethatározat 12. cikke értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy az európai elfogatóparancs alapján elfogott személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. E cikk kifejti továbbá, hogy ezen állam jogának megfelelően e személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy az említett állam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz az említett személy szökésének megakadályozása érdekében.
- 45 Meg kell viszont állapítani, hogy e cikk általánosságban nem rendelkezik sem arról, hogy a keresett személy további fogva tartására kizárólag pontos időbeli korlátok között kerülhetne sor, illetve különösképpen arról sem, hogy ez az említett kerethatározat 17. cikkében előírt határidők lejárta után kizárt lenne (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 44. pont).
- 46 Hasonlóképpen, noha a 2002/584 kerethatározat 12. cikke bizonyos feltételek teljesülése esetén elismeri az európai elfogatóparancs alapján elfogott személy ideiglenes szabadon bocsátásának lehetőségét, sem e rendelkezés, sem pedig e kerethatározat bármely más rendelkezése nem írja elő, hogy a kerethatározat 17. cikkében meghatározott határidők lejárta után a végrehajtó igazságügyi hatóságnak ilyen ideiglenes módon – vagy *a fortiori* egész egyszerűen – szabadon kell bocsátania e személyt (lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 45. és 46. pont).
- 47 Mivel ugyanis az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást a 2002/584 kerethatározat 17. cikkében megállapított határidők lejárta után is folytatni kell, azon általános és feltétlen kötelezettség, hogy e személyt e határidők lejárta után vagy akkor, ha a keresett személy fogva tartásának teljes időtartama meghaladja az említett határidőket, ideiglenesen vagy *a fortiori* egyszerűen szabadon kell bocsátani, korlátozhatná az e kerethatározat által létrehozott átadási rendszer hatékonyságát, és következésképpen akadályozhatná az általa követett célkitűzések megvalósulását (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 50. pont).

- 48 Ennélfogva, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy határoz, hogy a keresett személy fogva tartását megszünteti, akkor az említett kerethatározat 12. cikkének és 17. cikke (5) bekezdésének értelmében e hatóságnak e személy ideiglenes szabadon bocsátásakor minden szükségesnek ítélt intézkedést meg kell tennie szökésének megakadályozása érdekében, és gondoskodnia kell arról, hogy a tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek mindaddig biztosítva legyenek, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak (lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 61. pont).
- 49 Ebből következik, hogy amikor – amint arra a kérdést előterjesztő bíróság a jelen ügyben rámutat – fennáll a szökés igen komoly veszélye, amelyet nem lehet elfogadható szintre csökkenteni olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, amelyek lehetővé tennék annak biztosítását, hogy a keresett személy tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek továbbra is teljesüljenek, e személy ideiglenes szabadon bocsátása sérthetné a 2002/584 kerethatározat által létrehozott átadási rendszer hatékonyságát, és ennél fogva akadályozhatná az e kerethatározat által követett célkitűzések megvalósulását, mivel már nem lenne biztosítva, hogy ezen érdemi feltételek továbbra is teljesülnek.
- 50 Ebből következik, hogy az OLW 22. cikkének (4) bekezdése értelmében vett azon kötelezettség, hogy a keresett személy átadás érdekében történő fogva tartását minden esetben fel kell függeszteni, mihamarabb az e személy elfogásától számított 90 napos határidő letelt, összeegyeztethetetlen a 2002/584 kerethatározat rendelkezéseivel, amint azt egyébiránt az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében a kérdést előterjesztő bíróság is megjegyezte.
- 51 Harmadszor, mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy nem tűnik úgy, hogy az említett nemzeti rendelkezésnek a kérdést előterjesztő bíróság általi értelmezése minden körülmények között orvosolná ezen összeegyeztethetlenséget, mivel – amint a jelen ítélet 33. pontjából kitűnik – a jelen ügyben annak ellenére, hogy e bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében kifejezetten megállapította, hogy fennáll TC szökésének igen komoly veszélye, amelyet nem lehet elfogadható szintre csökkenteni olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, amelyek lehetővé tennék annak biztosítását, hogy az e személy tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek továbbra is teljesüljenek, a kérdést előterjesztő bíróság 2018. október 8-tól kezdődő hatállyal elrendelte TC fogva tartásának bizonyos feltételek melletti felfüggesztését, mivel számításai szerint a 90 napos határozathozatali határidő – azon időszakra figyelemmel, amikor e határidő nyugodott – ezen a napon lejárt.
- 52 Továbbá, amennyiben a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) is azon következtetésre juthat, hogy valamely keresett személy ideiglenesen szabadon bocsátható, annak ellenére, hogy fennáll e személy szökésének igen komoly veszélye, amelyet nem lehet elfogadható szintre csökkenteni olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, amelyek lehetővé tennék annak biztosítását, hogy az e személy tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek továbbra is teljesüljenek, ezen ítélkezési gyakorlat sem teszi lehetővé az OLW 22. cikke (4) bekezdésének olyan értelmezését, amely a 2002/584 kerethatározat rendelkezéseivel összeegyeztethető lenne.
- 53 Végül hangsúlyozni kell, hogy mindenesetre az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozat meghozatalára vonatkozó határidő nyugvása csak akkor fogadható el, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság tiszteletben tartja a többek között e kerethatározat 17. cikkének (4) és (7) bekezdésében vele szemben előírt tájékoztatási kötelezettségeket.
- 54 Negyedszer emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése kifejezetten előírja, hogy e kerethatározat nem érinti az EUSZ 6. cikkben biztosított és a Chartában kifejezésre juttatott alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét, amely ezenkívül az összes tagállamra vonatkozik, többek között mind a kibocsátó, mind a végrehajtó tagállamra (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 55 E kerethatározat 12. cikkét ennél fogva a Charta 6. cikkével összhangban kell értelmezni, amely előírja, hogy mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 54. pont).
- 56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 52. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi e jog gyakorlásának korlátozását, feltéve hogy e korlátozásra a törvény által, az említett jogok és szabadságok lényeges tartalmának, valamint az arányosság elvének tiszteletben tartásával kerül sor, továbbá a korlátozás elengedhetetlen, és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. március 15-i Al Chodor ítélet, C-528/15, EU:C:2017:213, 37. pont).
- 57 Márpedig, amennyiben a Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az EJEE-ben biztosított jogoknak, a Charta 52. cikke (3) bekezdésének célja a Chartában foglalt jogok, illetve az azokkal megegyező, az EJEE-ben biztosított jogok közötti szükséges összhang biztosítása, anélkül hogy mindez sértené az uniós jognak és az Európai Unió Bíróságának az autonómiáját. A Charta 6. cikkének értelmezéséhez tehát a védelem minimális szintjeként figyelembe kell venni az EJEE 5. cikkének (1) bekezdését (lásd ebben az értelemben: 2017. március 15-i Al Chodor ítélet, C-528/15, EU:C:2017:213, 37. pont; 2017. szeptember 14-i K. ítélet, C-18/16, EU:C:2017:680, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 58 E tekintetben az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 5. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy bármely szabadságelvonásnak szabályszerűnek kell lennie, nem csupán abban az értelemben, hogy a nemzeti jogon kell alapulnia, hanem e nemzeti jogszabálynak – az önkényesség veszélyét elkerülendő – kellőképpen hozzáférhetőnek, pontosnak és előre láthatónak is kell lennie (lásd ebben az értelemben: 2017. március 15-i Al Chodor ítélet, C-528/15, EU:C:2017:213, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 59 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság erre vonatkozó ítélkezési gyakorlata szerint a szabadsággal kapcsolatos – mint a Charta 6. cikkében és az EJEE 5. cikkében meghatározott – biztosítékok célja különösen az, hogy a jogalanyok számára védelmet biztosítson az önkényességgel szemben. Így valamely szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának – ahhoz, hogy megfeleljen e célkitűzésnek – különösen mentesnek kell lennie a hatóságok részéről megmutatkozó rosszhiszemőség vagy csalárd magatartás bármely formájától (2017. március 15-i Al Chodor ítélet, C-528/15, EU:C:2017:213, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 A fentiekből következik, hogy mivel a keresett személynek a 90 napos határidőn túli további fogva tartása e személy szabadsághoz való jogába való súlyos beavatkozásnak minősül, ennek során szigorú garanciákat kell tiszteletben tartani, nevezetesen fenn kell állnia a meghosszabbítást indokoló jogalapnak, és – amint a jelen ítélet 58. pontjából kitűnik – az önkényesség veszélyének elkerülése érdekében e jogalapnak meg kell felelnie az egyértelműség, előreláthatóság és hozzáférhetőség követelményeinek (lásd ebben az értelemben: 2017. március 15-i Al Chodor ítélet, C-528/15, EU:C:2017:213, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 61 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a holland jogrendben az OLW jelenti a 2002/584 kerethatározat 12. cikkében említett fogva tartás jogalapját, továbbá hogy e nemzeti jogszabály, az uniós jogszabály, valamint az e területre vonatkozó ítélkezési gyakorlat szabadon hozzáférhető, és hogy nincs arra utaló valószínűsítő körülmény, hogy e nemzeti jogszabályt önkényesen alkalmazzák. Ennél fogva csupán azt kell megvizsgálni, vajon az említett nemzeti jogszabály kellően egyértelmű és előre látható-e az arra vonatkozó szabályokat illetően, hogy Hollandiában egy olyan személy, mint TC, mennyi ideig tartható fogva az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében történő átadására várva.

- 62 E tekintetben mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 12. cikke értelmében, ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy e személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e, és e személyt ideiglenesen csak akkor lehet szabadon bocsátani, ha az említett tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz e személy szökésének megakadályozása érdekében.
- 63 Amint a jelen ítélet 49. és 50. pontjából kitűnik, a Bíróságnak a jelen ítélet 54. és 55. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatából következik, hogy amikor fennáll a szökés igen komoly veszélye, amelyet nem lehet elfogadható szintre csökkenteni olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, amelyek lehetővé tennék annak biztosítását, hogy a keresett személy tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek továbbra is teljesüljenek, amint azt a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, e személy pusztán azon okból való szabadon bocsátása – még ha csak ideiglenesen is –, hogy az elfogásától számított 90 napos határidő letelt, nem egyeztethető össze a 2002/584 kerethatározatból eredő kötelezettségekkel.
- 64 Ezenkívül a Bíróság a fent hivatkozott 2015. július 16-i Lanigan ítélet (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474) 57–59. pontjában kifejtette továbbá, hogy mely feltételeknek kell teljesülnie akkor, ha a keresett személy fogva tartását a 2002/584 kerethatározat 17. cikkében említett határidőkön túl e személy tényleges átadásáig meghosszabbítják.
- 65 Ebből következik, hogy a Bíróság által ezen ítéletben értelmezett uniós jog a keresett személy fogva tartásának időtartamára vonatkozóan egyértelmű és előre látható szabályokat tartalmaz.
- 66 Továbbá nem vitatott, hogy az OLW 22. cikkének (4) bekezdése is egyértelmű és előre látható szabályt tartalmaz, mivel e rendelkezés előírja, hogy a keresett személy fogva tartása főszabály szerint *ipso facto* felfüggesztésre kerül kizárólag azon oknál fogva, hogy az elfogásától számított 90 napos határidő letelt. Márpedig a jelen ítélet 49. és 50. pontjában megállapításra került, hogy olyan körülmények között, mint amelyekről az alapeljárásban szó van, a 2002/584 kerethatározattal ellentétes az ilyen rendszer.
- 67 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a kerethatározatnak a nemzeti hatóságokra – ideértve a nemzeti bíróságokat is – nézve kötelező jellege miatt a nemzeti jogot a kerethatározattal összhangban kell értelmezni. A nemzeti jog alkalmazásakor tehát az e jog értelmezésére hivatott nemzeti bíróságok azt kötelesek a lehető legteljesebb mértékben az érintett kerethatározat szövegének és céljának fényében értelmezni annak érdekében, hogy megvalósuljon az ez utóbbival elérni kívánt eredmény. Ezen, a nemzeti jog uniós joggal összhangban álló értelmezésére vonatkozó kötelezettség az EUM-Szerződés rendszerének szerves részét képezi, mivel lehetővé teszi a nemzeti bíróságoknak, hogy az előttük folyamatban lévő jogviták elbírálása során hatáskörük keretein belül biztosítsák az uniós jog teljes érvényesülését (2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 Közelebbről az uniós joggal összhangban álló értelmezés elve megköveteli, hogy a nemzeti bíróságok hatáskörük keretei között tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy a belső jog egészére tekintettel és a belső jogban elismert értelmezési módszerek alkalmazásával biztosítsák a szóban forgó kerethatározat teljes érvényesülését, és annak céljával összhangban álló eredményre jussanak (2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 69 Ebből következik, hogy a jelen ügyben egyértelmű és előre látható volt az is, éspedig az alapeljárás megindításának időpontját jóval megelőzően, hogy a kérdést előterjesztő bíróság, valamint a Gerechthof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) a hatáskörének keretei között köteles mindent megtenni annak érdekében, hogy biztosítsa a 2002/584 kerethatározat teljes érvényesülését azáltal, hogy az OLW 22. cikkének (4) bekezdését és az e rendelkezésben az ideiglenes szabadon bocsátásra vonatkozóan előírt kötelezettséget az e kerethatározatban követett célkitűzéssel összhangban értelmezi.

- 70 A jelen ítélet 51. és 52. pontjában azonban megállapításra került, hogy e nemzeti rendelkezésnek a kérdést előterjesztő bíróság, valamint a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) által annak érdekében adott értelmezései, hogy biztosítsák az említett rendelkezés e kerethatározattal való összhangját, nem felelnek meg teljes mértékben az említett kerethatározat követelményeinek. Közelebbről a kérdést előterjesztő bíróság által követett értelmezés a jelen ügyben nem tette lehetővé, hogy biztosítsa az OLW 22. cikke (4) bekezdésének a 2002/584 kerethatározattal való összhangját.
- 71 Végül, a kérdést előterjesztő bíróság által az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében hangsúlyozott körülményeket illetően, miszerint mind az OLW 22. cikke (4) bekezdésének e bíróság általi értelmezése, mind a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) ítélkezési gyakorlata először is egyértelmű és előre látható, továbbá eltérő jogi érveléseken alapul, és végül – noha erre állítólag még nem került sor – eltérő határozatok meghozatalához vezethet, a következőket kell megállapítani.
- 72 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 60. pontjában rámutatott, mivel a kérdést előterjesztő bíróság és a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) többek között nem ugyanazon kezdő időpontot vette figyelembe azon határidő nyugvása időtartamának kiszámításakor, amely határidőn belül e bíróságoknak a keresett személy átadásáról határozatot kell hozniuk, a 90 napos határidő lejártá az érintett bíróságtól függően változhat, ennél fogva különböző fogvatartási időtartamokhoz vezethet.
- 73 Míg a jelen ügyben ugyanis a kérdést előterjesztő bíróság a 90 napos határidőt 2018. június 14-i hatállyal függesztette fel, amint ez a jelen ítélet 13. pontjából kitűnik, a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) álláspontja szerint e határidő nyugvása 2018. május 17-én hatályosult, mivel e bíróság véleménye szerint az említett határidő azon időponttól nyugszik, amikor valamely, az alapügy tekintetében relevánsnak bizonyuló előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordulnak a Bírósághoz.
- 74 Ezenkívül rá kell mutatni arra, hogy ezen eltérő megközelítések olyan jogi háttérbe illeszkednek, amelyet egy, a 2002/584 kerethatározattal összeegyeztethetetlen nemzeti rendelkezés jellemez, mivel egyrészt e rendelkezés a keresett személy szabadon bocsátásához vezethet annak ellenére, hogy fennáll a szökés veszélye, amelyet nem lehet elfogadható szintre csökkenteni olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, amelyek lehetővé tennék annak biztosítását, hogy az e személy tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek továbbra is teljesüljenek, és mivel másrészt e nemzeti rendelkezésnek a nemzeti bíróságok által az e kerethatározattal való összhang biztosítása érdekében való – eltérő – értelmezései nem felelnek meg teljes mértékben az említett kerethatározat követelményeinek.
- 75 Ebből következik, hogy egy olyan ügyben, mint amelyről az alapügyben is szó van, a Hollandiában átadás céljából elfogott személyek, mint TC is, olyan nemzeti jogi rendelkezéssel, azaz az OLW 22. cikkének (4) bekezdésével, illetve uniós jogi rendelkezéssel, azaz a 2002/584 kerethatározat 12. és 17. cikkével szembesülnek, amelyek egymással összeegyeztethetetlenek, továbbá különböző, a nemzeti ítélkezési gyakorlatban e nemzeti jogi rendelkezés uniós joggal összhangban álló értelmezése érdekében kialakított álláspontokba ütköznek.
- 76 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság és a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) által kialakított értelmezés közötti eltérés nem teszi lehetővé azt, hogy a Bíróságnak a jelen ítélet 59. és 60. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlata által megkövetelt egyértelműséggel és előreláthatósággal lehessen meghatározni az európai elfogatóparancs keretében keresett személy Hollandiában való fogva tartásának időtartamát.

- 77 A fenti megfontolások összességére tekintettel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy:
- a 2002/584 kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyről az alapügyben szó van, amely általános és feltétlen kötelezettséget ír elő arra vonatkozóan, hogy a valamely európai elfogatóparancs értelmében keresett és elfogott személyt az elfogásától számított 90 napos határidő leteltével szabadon kell bocsátani, akkor, ha fennáll e személy szökésének igen komoly veszélye, amelyet megfelelő intézkedések meghozatalával nem lehet elfogadható szintre csökkenteni, és hogy
 - a Charta 6. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely lehetővé teszi, hogy a keresett személyt e 90 napos határidő leteltét követően is fogva tartsák e nemzeti rendelkezés azon értelmezése alapján, miszerint az említett határidő nyugszik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy dönt, hogy vagy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé, vagy megvárja a valamely más végrehajtó igazságügyi hatóság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adott választ, vagy pedig elhalasztja az átadásról való határozathozatalt azzal az indokkal, hogy a kibocsátó tagállamban fennállhat az embertelen vagy megalázó fogvatartási körülmények tényleges veszélye, amennyiben ezen ítélkezési gyakorlat nem biztosítja az említett nemzeti rendelkezésnek a 2002/584 kerethatározattal való összhangját, és olyan eltérő értelmezéseket tartalmaz, amelyek különböző fogvatartási időtartamokhoz vezethetnek.

A költségekről

- 78 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyről az alapügyben szó van, amely általános és feltétlen kötelezettséget ír elő arra vonatkozóan, hogy a valamely európai elfogatóparancs értelmében keresett és elfogott személyt az elfogásától számított 90 napos határidő leteltével szabadon kell bocsátani, akkor, ha fennáll e személy szökésének igen komoly veszélye, amelyet megfelelő intézkedések meghozatalával nem lehet elfogadható szintre csökkenteni.

Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 6. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely lehetővé teszi, hogy a keresett személyt e 90 napos határidő leteltét követően is fogva tartsák e nemzeti rendelkezés azon értelmezése alapján, miszerint az említett határidő nyugszik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy dönt, hogy vagy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt az Európai Unió Bírósága elé, vagy megvárja a valamely más végrehajtó igazságügyi hatóság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adott választ, vagy pedig elhalasztja az átadásról való határozathozatalt azzal az indokkal, hogy a kibocsátó tagállamban fennállhat az embertelen vagy megalázó fogvatartási körülmények tényleges veszélye, amennyiben ezen ítélkezési gyakorlat nem biztosítja az említett nemzeti rendelkezésnek a 2002/584 kerethatározattal való összhangját, és olyan eltérő értelmezéseket tartalmaz, amelyek különböző fogvatartási időtartamokhoz vezethetnek.

Aláírások